Gheorghe Rogoz

O Poveste (?) modernă

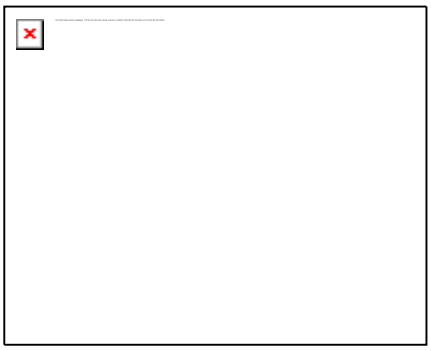

Povestea noastră, sau realitatea poveştii noastre, începe acum, în Ţara Tuturor Posibilităţilor, unde nimic nu poate să nu se întâmple, iar Binele general, uitat în favoarea celui personal, se luptă zilnic cu Răul, Răii şi Relele cotidiene şi ale Cotidianelor silnice.

Am greşit puţin spunând că povestea începe, când, de fapt, ea continuă la infinit, în infinitatea ei de faţete, în făţoasa şi inimaginabila capitală Moloz.

Nici în cele mai coşmăroase coşmaruri nu se poate zugrăvi teroarea minusculilor- în faţa legilor şi birocraţiei- lcuitori, obligaţi să o pornească mereu la drum, pe ce drum, stradă, sau cale, căci bulevardele erau blocate de taxe prohibitive de către capitaliştii autohtoni, adică ceilalţi locuitori A-normali, adică de prim rang, ai capitalei.

După cum puteţi presupune, Moloz era şi este un oraş modern, construit şi săpat pe verticală, orizontală şi adâncime, cu o mare mulţime de şanţuri utilitare şi gropi multi-funcţionale, regenerabile şi reconstruibile, auto-expansive, construite, cu aprobări legale, sau tacite, din timpuri şi din materiale stră-stră-vechi,dacă este să dăm crezare mit-urilor şi mit-elor substanţiale, de poveste.

Încă de la început mini-şi micro-locuitorii Molozului s-au lăsat convinşi, păcăliţi, sau duşi cu vorba şi cu preşul, fiecare cum a vrut să recepţioneze mesajele de bună stare ce li se preconiza pe viitor lor şi gropilor complementare, de către Muma şi Tata Defrişărilor Urbane...

Toţi, sau aproape toţi Zmeii Zmeiarelor şi Ziarelor, alături, sau A-lături de Baba TV-Cloanţa, au idolizat ideile emanate şi răsuflate din Palatele Termopane de către Gigolii cei Frumoşi şi Miss-a-Missele alipite lor, înlocuitoare temporar-ocazionale de consoarte...

Totul mergea super-prefect şi perfect pentru Puţinii Unii şi invers pentru Mulţi-Restul-Toţi spre mulţ-uimirea General-lilor şi –ă... Nimeni nu se aştepta ca în Deşertul Speranţelor, cum mai era alintată pe merit capitala, să mişte ceva-cineva, din rând.

Şi totuşi... Un „ceva” mic, asemănător cu un om raţional, a fost, sau s-a mişcat undeva, pe la fundul Oceanului Promisiunilor Uitate, iar apoi pe la poalele Munţilor Iliciţi ai Averilor, avansând în Haosul Perpetuei Perpetuări Politice.

Gândind logic, sau ilocic -nu se mai ştie cum- acel „ceva” se decisese să purcea-dă la lup-tă. A căutat Calul năzdrăvan luând cu el J-ar să-l hrănească, dar l-a găsit mâncând Zi-ar. S-a mirat şi l-a urmărit puţin ce înfuleca. S-a convins repede că ce

mânca aia put-ț-ea, adică mai nimic, aşa că a renunțat la el şi a plecat, pe jos, de jos, spre sus.

Poate vă povestesc altădată, dacă mai apuc, chinurile îndurate de el prin Pustiul Sănătății şi cât de jupuit şi jumulit a scăpat din Nisipurile Bugetului Mişcător, ca să cadă apoi în Prăpăstiile Prăpăstioase Bancare. Cum a reuşit să se târască la suprafață şi prin Hățişurile Legislative mi-e şi jenă, mie, nu lor, să o spun. S-a pierdut apoi în Pădurea Stră-Bună Stră-Mutată, urmărind în van Cheresteaua Fermecată, o „fată morgana" care, deşi era, sau fusese, apărea şi dispărea fără urmă, lăsând pustiu în urmă şi bani şi voturi în urnă.

Nu a vrut, dar tot a fost agățat şi sfâşiat de Spinii Polițiştilor rupți de realitate şi co-rupți tot de ea, fiind apoi aruncat în Labirintul Tufişurilor Birocrate, împânzite de o mulțime, ba nu, de mai multe mulțimi de Mini- şi Macro-Birocrați Amabili pe invers. A aflat cu stupoare, că tot el, cu cei mici îi plăteau, pentru ca ei să facă totul pentru bunăstarea lor. A cui? A tutu-lor, desigur.

Rănit, un incredibil Bine-Voitor, rătăcit printre restul de Răi-Voitori, despre care unii tot mai spun că ține de poveste, l-a dus la Doctorul Mini-Şperț, care l-a recomandat colegului său, Maxi-Şpagă. Nu avea cu ce să plătească tratamentul propus, aşa că a fost tratat direct cu dispreț şi a fost trimis la... ce-i mai plăcut să faci, adică la plimbare.

Obosit şi-a înecat amarul în lichid, dar s-a amărât din nou când a simțit şi a reclamat Vânzătorului re-calificat şi re-calcitrant că Băutura Fermecată, mult mediatizată, era făcută- şi contra-făcută. Un simplu Telefon Mobil-izator la Funcționarul Ocrotit-Ocrotitor şi iar a ajuns pe drumuri, mai precis printr-un şanț, alături de un alt minuscul Alcoolic Nealcolizat, în imposibilitate de plată pe durata momentană a vieții. Întâlnirea a fost benefică. A aflat că ce vrea el ține de domeniul, sau mai concret de Tărâmul Iubirii de Sine al Somnambulilor Parlamentari. Nu era aşa uşor de ajuns acolo, întru-cât mai trebuia să treacă de Deputații de Putut captivi cu bună-ştiință în Deşertul, sau Deşertăciunea Plăcerilor şi al Uitării de Unde au Plecat, agățați, fiecare cum a putut, de Mrejele Puterii.

A mulțumit şi a vrut să plece.

-Stai, că asta nu-i totul! A strigat Pățitul. Mai e şi Statul.

A stat.

-Ca să ajungi la ei trebuie să străbați Labirintul Uşilor Închise şi să suporți cu stoicism -vorbea elevat nealcolizatul- calvarul Nemiloaselor Audiențe Pre-Programat Amânate. Să-ți spun cum stză, sau nu stză treaba.

Şi i-a povestit. S-a luat cu mâinile de cap, dar întrucât nu putea uita de unde a plecat, nu a renunțat. A replecat resemnat-încrâncenat, cu speranța că mai rău nu se poate şi că apoi va fi un pic mai bine. Îşi spunea asta mereu şi mereu greşea. A dus-o greu, căci nu prea avea ce mânca; lucra şi el pe unde apuca, pentru a putea supraviețui ca o ființă corectă din Pomana Muncii Coinstite, înnoptând, prin mila altora, prin Scorburile Locuințelor.

Într-o zi cenuşie, ca de obicei, a fost „muşcat" de un Şarpe de Buzunare şi era să fie călcat de o VIP-eră Regală neatentă, cuplată cu o Cobră de Gală. S-a adresat unui Polițist Pasator Potențial Păsător, care l-a con-dus la Superiorul NE-Păsător, care l-a

acuzat tot pe el. A regretat şi mai mult când a fost dus, pe sus, în sus, la Comandantul NE-Recomandat, Independent, care nu se amesteca nici în treburile lui proprii. Zelos, acesta executa întocmai şi la timp, ba chiar şi mai înainte, tot ce-i dis-punea şi trans-mite mai de sus-sus, Directorul Corb-Înălbit. Norocul lui că era prea ocupat cu Lupii lui Ale-r-gători, căci nimerise chiar în pre-ziua Votului In-Util, când Poliția Pasatoare devenise brusc Păsătoare, în slujba Alesului NE-Potrivit, dar NE-spus de Dorit.

Singura bucurie din noaptea petrecută în carceră a fost Marinarul Marin-at, care, treaz, adică deşteptat fiind, i-a povestit aventurile lui prin Mlaştina Puterii. A ținut de la început să-i precizeze că nu sunt mai multe, deşi par; doar că sunt strâns-strâns legate între ele.

Era uimitor cum a suportat sărmanul multiplele Poluări, Drogurile Informatice şi efectele nocive ale Țigărilor Zburătoare Nevăzute la Impozit. Încă avea o amintire terifiantă despre Autostrada Gropilor Perpetue şi primul contact cu Parcările Invizibile din Moloz, promise, plătite şi realizate adecvat, aşa cum se, sau nu, văd. A stat ca şi el, pe unde a apucat, aşa că a cunoscut bine viața Câinilor cu Covrigi în Coada Promisiunilor, rămaşi doar cu coada între picioare, ca simplii şi amărâți Comunitari Nerecunoscuți, repartizați pe viață, prin mila primăriei, prin Şanțurile Nemuritoare. A prins şi ampla lor manifestație de NE-recunoştință, la adresa Statului de Geaba, care dorea să le taie coada din motive energo-termice şi estetice. Multe i-a spus şi multe nu-i venea să creadă, dar credea.

A plecat a doua zi.

-Votezi, pleci.

Şi a plecat. A fost primul con-m-promis. Şi-a dat seama ce mult poți câştiga, uşor, făcând ce zic, sau vor alții, fără a pierde nimic, dacă tot nu ai.

I-a fost parcă mult mai uşor să ajungă în fața Mărețului Palat al Poporului Invizibil, pentru acesta, peste, sau prin care bătea duios Vântul Amăgirilor şi unde, în Catacombele Democrației, se puneau noile baze ale acesteia, de fapt ale Ingenuei Democrații Subterane, cea veche fiind discret, direct, desemnată pentru Groapa Deşertăciunilor.

Nu se mai ştie exact cum, dar se presupune că destul de chinuit, cu greu, târât, sau pe sus, a fost dus Înăuntru pentru a se convinge singur, cu ochii lui şi nu ai lor, că Realitatea Neagră de afară, pe care o descria, el nu există şi nu poate exista, fiind o poveste răutăcioasă.

Uimit a şi s-a privit în Oglinda Fermecată Fermecătoare a Realității, furniazată gratuit, într-un sens mai larg, de Trusturile NE-Vinovate şi Companiile NE-Compătimitoare, sprijinite circa. legal şi invers de Societățile NE-Sociale şi de Firmele Fantomă Spirit- şi Spirt-uale.

Privea tot mai uimit, pentru că se vedea acum altfel şi pe el. Auzea şoaptele catifelate ale inter-pretei sale care-l con-ducea prin Palat, o blondă planturoasă, care s-a recomandat, sau tot pomenea de, sau că Merge- sau Merce-des.

Vedea în oglindă şi viitorul; al lui şi al ei. Îl distrau nenumăratii Trepăduşi Inter- şi Extra-Mediari, car nu mai făceau să pară aşa hidoasă Hidra Autorității-lor, care, la un cap tăiat, restructura-crea imediat alte trei; cel puțin.

Nu-l mai speriau acum nici Şarlatanii Parveniți şi nici Negurile Perspectivelor din jurul Şacalilor şi Hienelor Cimitirelor, iar Peştii Răpitori Majori de Minori şi Minore i se păreau plevuşcă comestibilă, utilă.

A mai simțit doar o uşoară milă, dar şi aia temporară, pentru Leii Jigăriți şi Sărmani, care aşteptau răbdători în fața Barierelor Străine ale Bunăstării; unora, nu lor.

-Vedeți? Asta este Realitatea domnule...Cum să vă spunem acum, că sună mai frumos Li-ber, decît Li-der de... Cum ziceați... Sin-di-cat?

Şi a trăit fericit până la adânci bătrânețe (?)

În spirit optimist ar fi trebuit să mint că şi ceilalți, dar risc şi nu o fac. Sau s-o fac?

© Copyright Gheorghe Rogoz

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].

SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie

Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online